

11. navadna nedelja B

*Ti si moja pomoč, nikar me ne zavrzi;
Ne zapusti me, Bog, moj rešitelj. (Ps 27,9)*

Prvo berilo

Ezekiel 17,22-24

Tako govóri Gospod Bog: "Jaz sam bom vzel vršiček visoke cedre in ga potaknil, od njegovih vrhnjih mladik bom odtrgal nežno vejico in jo zasádil na visoko in vzvišeno goro. Na Izraelov gorski vrh jo bom zasádil, pognala bo veje in obrodila sad, postala bo veličastna cedra. Pod njo bodo prebivale vsakovrstne ptice, vse krilate živali bodo prebivale v senci njenih vej. Tedaj bodo spoznala vsa drevesa polja, da sem jaz, Gospod, ponižal visoko drevo in povišal nizko, da sem posušil zeleno drevo in dal, da je suho pognalo. Jaz, Gospod, sem govóril in bom to tudi narédil."

Drugo berilo

2 Korinčanom 5,6-10

Bratje in sestre, vedno smo pogumni, čeprav vemo, da smo zdoma in daleč od Gospoda, dokler smo doma v tem telesu, saj hodimo v veri in ne v gledanju. Vendar smo pogumni in zadovoljni s tem, da se bomo izselili iz telesa in se priselili h Gospodu. Zato si tudi prizadevamo, da bi mu bili všeč, bodisi da prebivamo v telesu, bodisi da se iz njega izselimo. Vsi se bomo namreč morali prikazati pred Kristusovim sodnim stolom, da bo vsak prejel plačilo za to, kar je v zemeljskem življenju delal, dobro ali slabo.

Evangelij

Marko 4,26-34

Tisti čas je Jezus rekel množicam: "Z Božjim kraljestvom je kakor s človekom, ki vrže seme v zemljo. Spi ponoči in bedi podnevi, seme pa klije in raste, da sam ne ve kako. Zemlja sama od sebe poraja najprej bilko, nato klas in končno žito v klasu. Ko pa sad dozori, hitro zamahne s srpom, kajti prišla je žetev." In govóril je: "Kako naj ponazorimo Božje kraljestvo in s kakšno priliko naj ga predstavimo? Takšno je kot gorčično

zrno, ki je takrat, ko se vseje v zemljo, manjše od vseh semen na zemlji. Ko pa je vsejano, raste in postane večje od vseh zelišč in naredi velike veje, tako da morejo ptice neba gnezditi v njegovi senci." V mnogih takih prilikah jim je govóril besedo, kakor so jo pač mogli poslušati. Brez prilike pa jim ni govóril; a svojim učencem je posebej vse razlagal.

V razmislek

Današnja berila nas ponovno obdarijo s tistimi preprostimi in kljub temu tako impresivnimi prisposodobami iz narave in vsakdanjega življenja, ki skušajo človeškim srcem približati skrivnostno resničnost Božjega obstoja in delovanja.

V obeh prisposodobah (= prilikah) evangelija se govori o rasti. Dinamika rasti je še posebej vidna v naravnih procesih našega sveta – vsaka rast se odvija po specifičnih, za vsako seme nevidnih notranjih zakonih, na katere ne moremo vplivati ali jih usmerjati od zunaj. Vplivamo in usmerjamo lahko (in še to zgolj deloma) na pogoje, pod katerimi rastejo rastline. Posevek raste neopazno in brez premora, v rasti ga ne more nič zaustaviti in hkrati ne more nič pospešiti rasti, ki ni v skladu z naravnim tempom rasti, ki je vgrajena v rastlino. Prav tako ne moremo opazovati rastline, kako raste. Lahko jo samo negujemo in čakamo na rezultat. Tudi brez našega prispevka zemlja sama od sebe obrodi sadove.

To, kar vidimo v naravi, nam, če to prenesemo na naše življenje, daje upanje in pogum. Ljudje z lahkoto zapademo napačnemu prepričanju, da je vse odvisno le od našega znanja, naših dejanj, naših prepričanj ali pa uspeha, da bi v našem življenju nekaj zrastle in da bi se Božje kraljestvo lahko širilo in uresničilo... V času, ki je obseden z miselnostjo o storilnosti, v času, ko obstaja prepričanje, da lahko vse procese rasti na tem svetu preučimo in po svojih predstavah usmerjamo s pomočjo visoko razvite tehnologije, predstavlja zaupanje v tiho in neopazno rast, ki pa je konstantna in gotova, precejšen izziv. To pomeni, da se sami vzgajamo v veri in v zaupanju navkljub vsemu upanju, še posebej tam, kjer se nam zdi, da so življenjske situacije in izkušnje popolnoma brezizhodne in brezupne. Bog bo udeležil Svoje kraljestvo (t.j. Svoje življenje v polnosti), ki je že v nas samih navkljub vsem nasprotovanjem, neuspehom in porazom, kajti v Njem ni nič nemogoče. Naša naloga je predvsem pripraviti zemljo za posevek in mu dati prostor za rast.

Ali je poziv k potrpežljivosti in zaupanju hkrati tudi poziv k pasivnosti in neodgovorni brezskrbnosti? Vsekakor ne, četudi se temu zdi tako. Ravno v nasprotju s tem je to poziv k aktivnemu, zaupanja polnem prepuščanju stvari Nekomu, ki je nad nami. Takšna drža lahko pripelje do tiste svobode, ki zmore vse, kar se zgodi, sprejeti s sproščenostjo, le-to v miru oceniti in se nato odločiti, če in na kakšen način je potrebno odreagirati, seveda z nekaj samokritične, duhovite distance, da ne zmoremo vsega in da nam ni treba storiti vsega.

Prilika o gorčičnem zrnu nam želi sporočiti še nekaj več – spodbuja nas, da verjamemo, da bo iz najmanjšega izmed vseh semen zrastle rastlina, ki je "večja od vseh", t.j. – s spoštovanjem in spoštljivostjo videti v majhnem, šibkem in neobetavnem nekaj velikega. Vsak izmed nas nosi v sebi zasnove, ki so še skrite in jih še ne moremo videti od zunaj, ampak imajo potencial, da se tekom življenja razvijejo na nam nepredstavljen način. Sebi in drugim smemo in moramo dati čas, da rastemo in zorimo. Z vedrostjo lahko zaupamo v to, da se bo odrešenje, ki si ga je zamislil Bog za vsakega izmed ljudi in za vse svoje stvarstvo, uresničilo ne da bi se nam bilo treba truditi za popolnost in perfekcionizem.

Naj nas spremlja v prihodnjem tednu rek Reinholda Niebuhra: "Gospod, daj mi pogum, da spremenim stvari, ki jih lahko spremenim. Gospod, daj mi vedrost, da sprejem stvari, ki jih ne morem spremeniti. In daj mi modrost, da bom prepoznal razliko."